

ת"פ 69051/07/18 - מדינת ישראל נגד אברהים אלעוברה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 69051-07-18 מדינת ישראל נ' אלעוברה

בפני
כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

אברהים אלעוברה

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' זוסמן

ב"כ הנאשם עו"ד מר גונן

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן (במ/1 מיום 10.9.19), המייחס לו עבירת תקיפה- סתם, מכוח סע' 379 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (**להלן: "החוק"**). ההסדר לא כלל הסכמה עונשית ועם זאת הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן, לשם קבלת תסקיר בעניינו, אשר יבחן בין היתר את בקשתו להאריך מאסר מותנה התלוי ועומד בעניינו.

על פי כתב האישום בו הודה, ביום 11.6.18, נהג הנאשם במשאית, בכביש 6, בסמוך למחלף רמלה. באותן נסיבות נהג המתלונן אף הוא במשאית. בעת שהמתלונן עקף עם משאיתו את משאית הנאשם, זרק הנאשם לעברו בקבוק שתיה, אשר פגע בדלת הנהג. מייד בסמוך, עצר הנאשם בצד הדרך והמתלונן עצר בסמוך אליו, על מנת לבחון האם נגרם נזק למשאיתו. בשלב זה ירד הנאשם מן המשאית, התקרב למתלונן והיכה מכת אגרוף בראשו.

תמצית קורות ההליך

קורות ההליך נמשכו עת ארוכה, בשל דחיות שנבעו מרעת הקורונה, בקשות שירות המבחן ועוד. על מנת שלא להכביד בטפל, אתיחס להלן אך ל"תחנות" המהותיות בקורות ההליך. עיקרם של דברים הוא כדלקמן.

משני התסקירים הראשונים עלה בין היתר, כי לא נוצר קשר ממשי עם הנאשם, אשר לא הגיע למפגשים שנקבעו, לדבריו, בשל חששו כי חלה בקורונה. בישיבת יום 24.11.20 נעתרתי לבקשת הנאשם לאפשר לו למצות את ההליך הטיפולי.

מן **התסקיר שמיום 6.1.21** עלה בין היתר, כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת מתחום האלימות, בגינה נדון למאסר בעבודות שירות וכן 21 הרשעות מתחום התעבורה. הנאשם לקח אחריות על ביצוע העבירה, אך ציין כי היא בוצעה על רקע היותו בצום הרמדאן. השירות התרשם כי הנאשם ממזער ממשמעות מעשיו; כי ההליך מהווה עבורו גורם מרתיע וכי הוא אדם בעל רצון לשדר כוחניות ובעל דפוסים אלימים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו רואה עצמו כמי הזקוק להתערבות טיפולית ובהתאם קבע כי אין הוא מתאים להשתלב בו. בסיפא התסקיר צוין כי יש מקום להשית על הנאשם ענישה "משמעותית ומוחשית" לרבות בדרך של הפעלת המאסר המותנה, לריצוי בעבודות שירות.

בישיבת יום 2.3.21 עתר הסניגור לקבלת תסקיר משלים. המאשימה התנגדה לאמור. עם זאת הצדדים הסכימו כי הנאשם ישלח לממונה על עבודות השירות. הנאשם נשא דברים במהלך הדיון. בין היתר ציין כי עול פרנסת משפחתו עליו; כי הוא אב לילד נכה; כי הוא מביע חרטה על מעשיו וכי הוא והמתלונן מצויים בקשר טוב, במקום עבודתם המשותף. עוד הביע חשש כי שליחתו למאסר תפגע כלכלית בעסקו.

בהחלטתי מאותו מועד לא מצאתי להיעתר לבקשה לקבלת תסקיר משלים, אך הוריתי כמסכם על קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, והכל מבלי לקבוע מסמרות באשר להחלטתי הסופית.

מחוות דעת הממונה (מיום 6.4.21) עלה כי הנאשם נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות. בדיון מיום 4.5.21 הודיעו הצדדים על הסכמת המאשימה לקבלת תסקיר משלים. נעתרתי לבקשתם.

מתסקיר משלים שמיום 24.10.21 עלה בין היתר, כי לאחר פגישה נוספת עם הנאשם, התרשמות השירות היא כי לא חל שינוי בעמדותיו. התייחסותו נותרה מצמצמת, והוא "התקשה" להגיע למפגשים שנקבעו עימו, מספר פעמים. השירות חזר על עמדתו בדבר העדר המלצה טיפולית, השתת ענישה מוחשית והפעלת המאסר המותנה לריצוי בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה הפניה לעברו הפלילי והתעבורת של הנאשם (ת/1 - ת/2), כמו גם למאסר המותנה החל בעניינו (ת/3). עוד ציינה את חומרת מעשיו; הערך החברתי שנפגע בשל ביצוע העבירה- שלומו ובטחונו של המתלונן והצורך לבער את נגע האלימות על רקע שימוש בדרך. המאשימה הוסיפה ועמדה על העדר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והעולה מכלל התסקירים. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל- 14 חודשי מאסר בפועל. עתירת המאשימה היא להשתת מאסר בפועל למשך 4 חודשים ולהפעלת המאסר המותנה בן 5

החודשים, בחופף ובמצטבר, כך שסה"כ ירצה 8 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי עסקין בעבירה שנעברה לפני כ- 4 שנים (- בפועל, נעברה לפני כשלש וחצי שנים). המדובר באירוע נקודתי, שטיבו ברף חומרה נמוך, ובלא שנפתחו תיקים נוספים. ראוי שלא להחמיר עם הנאשם על שכשל להירתם להליך טיפולי, ולהתחשב בקשייו הכלכליים.

הסניגור הודה לבית המשפט על שהלך כברת דרך לקראת הנאשם. לשיטתו, אין מתחם הולם לעבירה בה הורשע הנאשם, שכן על דרך הכלל מושת בעטיה מאסר מותנה. התסקיר אינו שלילי לדבריו, כי אם חיובי, ומלמד על כי ההליך מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם. ראוי להאריך את המאסר המותנה, ולחלופין להסתפק במאסר שירות בעבודות שירות, בחופף כולו למאסר המותנה ולהימנע מקנס כספי.

הנאשם הביע בדבריו חרטה עמוקה על ביצוע העבירה, שלדבריו אין הוא גא בכך כי ביצעה; ציין כי הוא חרד לעסקאות הקים, וביקש הזדמנות אחרונה. לדבריו, אביו נכה "זרוק במיטה" לאחר אירועי מוח וניתוח לב פתוח, אימו לאחר ניתוח ובנו "נכה" הסובל מאלרגיה.

במשתמע, עתר הנאשם להארכת המאסר המותנה.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

מתחם העונש ההולם - הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה מן העבירה הוא ההגנה על שלומם וביטחונם של המתלונן והציבור גם יחד, כמשתמשים בדרך.

העבירה בו הורשע הנאשם מצויה ברף הנמוך ביותר של חומרה מבין עבירות האלימות הפיזית. נדמה כי אין חולק על כך כי אכן, על דרך הכלל, מסתפקים בתי המשפט בענישה שעיקרה השתת מאסר צופה פני עתיד בעטיה, כל זאת בהעדר נימוקים ממשיים לחומרה. שונים הם פני הדברים, כאשר קיים נימוק לחומרה, בדמות היות האלימות על רקע שימוש בדרך.

רבים הם פסקי הדין, בהם עמדו כלל הערכאות על אודות הצורך להילחם בנגע האלימות שאגב שימוש בדרך. כך למשל, ציין בית המשפט העליון ברע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 2.8.18) כי:

"התופעה המתפשטת כנגד במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

מדיניות הענישה הנוהגת בהתאם מלמדת על מנעד ענישה הנע בין מאסר מותנה, למאסר, אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות. כך למשל, נציין באופן בלתי ממצה:

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 20440-05-15 **מיגילוב נ' מדינת ישראל** (מיום 30.6.15) נדון עניינו של מערער, אשר הורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם: לאחר תאונת דרכים בה נפגעו כלי רכבם, איום המערער על המתלונן כי ידאג לשחוט אותו, וסטר על לחיו. לחובת המערער 4 הרשעות קודמות, כולן מתחום האלימות במשפחה, והוא נדון בעברו בין היתר למאסר בן 14 חודשים. שירות המבחן המליץ על הארכת מאסר מותנה בן 8 חודשים לאור בעיות כלכליות, אישיות ומשפחתיות של הנאשם, כמו גם נטילת אחריות והבעת אמפתיה כלפי המתלונן. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל- 14 חודשי מאסר בפועל, השית על המערער מאסר בפועל בן 6 חודשים והפעיל בחופף מאסר מותנה בן 8 חודשים. ערעורו נדחה.

בת"פ (שלום ת"א) 31122-10-17 **מדינת ישראל נ' שוקרון** (מיום 26.3.19) הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, המתלונן, יליד 1949, צפר לנאשם, אשר חנה את רכבו בכביש, ועקף אותו. בתגובה יצא הנאשם מרכבו, היכה באגרופו בפניו, דחפו והפילו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן אדמומיות באגן ובפניו והוא פונה לבדיקות בבית חולים. לאור הסכמת הצדדים הגבילה המאשימה את עתירתה לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. שירות המבחן המליץ על הימנעות מהרשעה וצו של"צ בן 140 שעות. הנאשם נדון למאסר בן 3 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

בעניינו - עסקין כזכור באירוע בודד.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בנסיבות בין מאסר קצר ביותר לריצוי בעבודות שירות ועד ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרה שקלתי את קיומה של הרשעה קודמת, ולרבות קיומו של מאסר מותנה אשר לא היה די בו כדי להרתיע את הנאשם; ביצוע העבירה באופן שבו היא כללה שני חלקים נמשכים- הן זריקת הבקבוק לעבר המשאית אגב נסיעתה והן תקיפת המתלונן לאחר מכן בראשו וכן העדר שיתוף פעולה עם שירות המבחן.

לקולה שקלתי את הודיית הנאשם, חרטתו, והחיסכון בזמן השיפוט, כמו גם כי עסקין באירוע בודד שלא חזר ונשנה.

מצאתי ליתן משקל לקולה, אם כי נמוך למדיי, לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. בהקשר זה יצוין כי המאשימה הזדרזה בהגשת כתב האישום, וכי חלוף הזמן רובץ משמעותית הן לפתחו של הנאשם והן לפתחו של נסיבות שלא היו בשליטת המאשימה.

באשר לטיעוני הנאשם לפגיעה במצבה הכלכלי של משפחתו- טיעונים אלה נטענו בלא כל תימוכין זולת דברי הנאשם. הוא הדין באשר למצבם הרפואי הנטען של בני משפחתו. בד בבד, אף בלא הוכחה ממשית ברי כי שליחת נאשם למאסר ולו בעבודות שירות, פוגעת ביכולתו להתפרנס. משכך, יינתן משקל אם כי לא ממשי, גם לאמור.

לא מצאתי ליתן משקל לקולה לטענה בדבר סליחת המתלונן. גם טיעון זה נטען בלא ביסוס זולת דברי הנאשם.

באשר לעתירה להארכת המאסר המותנה- הכלל הוא, כי בית המשפט יצווה על הפעלת מאסר על תנאי, בעניינו של מי הנדון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת [סע' 55(א) לחוק]. עם זאת, כחריג לכלל, בית המשפט רשאי לצוות "מטעמים שירשמו", על הארכת תקופת התנאי או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע "שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" [סע' 56(א) לחוק]. הארכת התנאי אפשרית אם כן, לגבי הרשעה ראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת (בכפוף להוראת סע' 85 לחוק, שאינה מעניינת בנסיבות).

פסיקת בתי המשפט מלמדת בהתאם, כי הארכת התנאי היא אכן חריג לכלל [ראו למשל ובאופן בלתי ממצה: רע"פ 8122/12 פחמאוי נ' מדינת ישראל (מיום 27.1.13); פסק הדין בעניין **מיגילוב** דלעיל; וכן ע"פ (מח' חיפה) 1642/04 **לב משה נ' מדינת ישראל- אגף המכס והמע"מ חיפה** (מיום 3.2.05)- בפן העקרוני, אם כי שם מצא בית המשפט כי הנאשם בא בגדר החריג].

בשים לב לשיקולים לחומרה שצוינו לעיל, לא מצאתי כי עניינו של הנאשם בא בגדר החריג. נסיבותיו האישיות של הנאשם- אשר כאמור לא הוכחו ולמצער לא כדבעי- ממילא אינן חריגות במידה המצדיקה סטייה מן הכלל. הנאשם לא השכיל לנצל את היד שהושטה לו. בהתאם לכך לא רק ששירות המבחן נמנע, פעמיים, מלבוא בהמלצה טיפולית, אלא שאף המליץ על ענישה מוחשית בדמות הפעלת המאסר המותנה בעבודות שירות. לא מצאתי כל הצדקה לסטות מההמלצה זו.

אשר על כן, מן הדין והצדק להפעיל את המאסר המותנה.

בהינתן כי עסקינן בעבירה שלא גרמה לחבלה של ממש ולאור כלל הנימוקים לקולה, מצאתי להשית על הנאשם עונש הפחות מאמצע המתחם.

באשר למאסר המותנה - בפסיקה שלאחר תיקון 113 לחוק, נקבע כי הכלל הוא הצטברות של עונשי מאסר בפועל, במיוחד כאשר מדובר באירועים עברייניים נפרדים ושונים, ואילו החריג הוא חפיפה ביניהם, בהתקיים נסיבות מיוחדות ובכפוף להנמקה מתאימה (ע"פ 7907/14 **ואזנה נ' מדינת ישראל**, מיום 22.2.15, סע' 8-18 לחו"ד כב' השופט מזוז; ע"פ 1552/15 **גואל נ' מדינת ישראל**, מיום 4.6.15, סע' 8 חו"ד כב' השופט פוגלמן; ע"פ 2336/16 **מזראייב**

נ' מדינת ישראל, מיום 14.12.17).

בהינתן אותם שיקולים לקולה, מצאתי להפעיל את המאסר המותנה בחלקו בחופף למאסר אותו אשית.

בשים לב למשך המאסר הכולל שיושת, לא מצאתי להשית בנוסף קנס כספי. בהינתן כי גם המאשימה עתרה לכל אורך הדרך לריצוי בעבודות שירות, אין מקום לשקול החמרה עם הנאשם בהיבט זה.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל בן 3 חודשים.
2. הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים, מת"פ (שלום באר שבע) 21653-04-15. המאסרים ירוצו בחופף ובמצטבר כך שסה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר. המאסר ירוצה בעבודות שירות.
- בהינתן כי חוות הדעת המצויה לפניי אינה עדכנית, הנאשם יתייצב בפני הממונה ביום 2.1.22 (או בכל מועד אחר עליו יורה הממונה) ויבצע את עבודות השירות במקום עליו יורה הממונה. הממונה על עבודות השירות יעדכן בדבר מקום ביצוע העבודות ומועד תחילת ריצוין בתוך 21 יום.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב, 16 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.